

Fald maa holde sig efterrettelig. Dersom Manglerne ei ere afhjulpne til den fastsatte Tid, har han at erlægge en Bøde fra 5 til 10 Procent af det Beløb, som Manglens Afhjælpning af Synet er ansat at ville koste ham, hvorhos han ved en Dagmulct fra 1 til 5 Rd. R. M. kan tilholdes til at efterkomme sin Forpligtelse. Findes de uafhjulpne Mangler ved de i § 25 omhandlede Kirker, ere Medlemmerne af Bestyrelsen, ved hvis Forsømmelse Mangelen er forbleven uafhjulpen, isaldne hver en Bøde fra 2 til 50 Rd. efter nærmere Bestemmelse af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, ligesom samme Ministerium har at bestemme, paa hvad Maade der vil være at gaae frem for at faae Manglerne afhjulpne. Er der uafhjulpne Mangler ved de Kirker, der omtales i § 26, da ere Kirkeværgerne, ved hvis Forsømmelse dette er Tilfældet, isaldne hver en Mulct fra 1 til 20 Rd. R. M., og med Hensyn til Manglernes Afhjælpning vil ogsaa i Fremtiden de fornødne Foranstaltninger være at træffe paa den i Forordning af 13de November 1829 § 5 bestemte Maade. Det tilkommer Synet enten ved næste Mars Syn, eller, dersom Omstændighederne kræve det, ved en særlig Forretning at afgjøre, om Manglerne ere afhjulpne. Tiendeeieren har umiddelbart efter denne Forretnings Afholdelse at erklære, om han i saa Henseende underkaster sig Synets Afgjørelse, eller fordrer et Oversyn. Efterat det saaledes endelig er afgjort, om Mangler henstaae uafhjulpne, og i hvad Omfang, bliver Tiendeeieren af det Offentlige at sagsøge, til Bødes Erlæggelse og Opfyldelse af sin Forpligtelse. Under Sagen er Tiendeeieren berettiget til at faae det paakjendt, om Synet ved de givne Paalæg maatte have overtraadt den samme tilkommende Myndighed. Dersom han imidlertid inden Sags Anlæggelse erklærer for Amtmanden, at han er villig til at underkaste sig sammes Kjendelse, da har denne at bestemme saavel Bødens som Dagmuletens Størrelse inden de ovenfor fastsatte Grændser og meddele Provsten Underretning om Udfaldet. Ovennævnte Bestemmelser gjælde ogsaa om Kirkeværgerne og de særlige Bestyrelser. Det paa ligger Provsten snarest muligt at gjøre de Anmeldelser eller træffe de Foranstaltninger, der

behøves til Bværksættelsen af ovenstaaende Bestemmelser og tillige derom gjøre Beretning til Biskoppen.

§ 30.
Indankes Sagen for et Oversyn, da har dette at træffe endelig Bestemmelse med Hensyn til Afhjælpningen af de udsatte Mangler, og fastsætter derhos Tiden, inden hvilken dette bør stee. Dersom Tiendeeieren ei efterkommer, hvad ved Oversynet er blevet bestemt, da forholdsvis der ganske paa samme Maade, som naar han lader et Paalæg af Synet, der har endelig Gyldighed, uopfyldt, og navnlig har han, forsaavidt Sag maatte blive anlagt imod ham, den ham i § 29 forbeholdne Ret til at faae paakjendt, om Oversynet maatte have overskredet sin Myndighed. Stabsfører Oversynet det afholdte Syn, da afholdes de ved Oversynet foranledigede Udgifter af Tiendeeieren. Giver derimod Oversynet Tiendeeieren Medhold i alle hans Paastaaende, da afholdes ovennævnte Udgifter af det Offentlige. Dersom Oversynet endelig deels stabsfører, deels underkjenner, hvad af Synet er fastsat og af Tiendeeierne paaanket, da har det tillige at bestemme, i hvilket Forhold Befordringen ved Oversynet er at fordele mellem det Offentlige og Tiendeeieren.

§ 31.

Indstiller Tiendeeieren Synet til Afgjørelse af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, da ledsages Ministeriets Afgjørelse af en Bestemmelse om, inden hvilken Tid Tiendeeieren har at efterkomme, hvad der paalægges ham. Dersom Tiendeeieren viser nogen Forsømmelse i at opfylde, hvad af Ministeriet er besluttet, da iagttages hvad i § 30 er bestemt, for at skaffe Synets upaaankede Bestemmelser Fyldestgjørelse, udenat dog Spørgsmaalet om Synets Competence i saa Fald kan gjøres til Gjenstand for Domstolens Paakjendelse, da det ogsaa i saa Henseende har sit Forblivende ved Ministeriets Resolution.

§ 32.
I Reglen stæer Eftersynet af, om de udsatte Mangler ere afhjulpne, i Forbindelse med det næste Mars Syn; men forsaavidt en Mangel